

Week tegen het Pesten: de grote vragen blijven onbeantwoord

Kijk, pesten is natuurlijk erg. Dus om kritisch te zijn op zo'n Week tegen het Pesten maakt me vatbaar voor tegen-kritiek, alsof ik pesten zou willen bagatelliseren. Dat is geenszins het geval. Pesten is vreselijk, en ik wens hartgrondig dat niemand, geen kind, geen volwassene, daar ooit nog mee te maken heeft. Maar toch, zo'n Week wekt mijn weerzin. Ik zal uitleggen waarom.

Gisteren maakte ik een masterclass van Andy Hargreaves mee. Twee vragen van hem zijn bij me blijven hangen. De eerste is: hoe realiseren we onderwijs, waarin 100% van de leerlingen betrokken zijn, 100% van de tijd? Een utopisch idee? Misschien. Maar Hargreaves kwam met een paar voorbeelden, die ik behoorlijk overtuigend vond.

De tweede vraag is: hoe realiseren we onderwijs waarin iedereen, alle leraren, maar ook alle anderen die in en om het onderwijs werken, zich verantwoordelijk voelen voor alle leerlingen? En we dus niet een onderwijssysteem inrichten op de gemiddelde leerling, met wat aanpassingen voor wat we dan de 'snelle' leerlingen noemen, en voor die leerlingen waar we aan denken als het over Passend Onderwijs gaat.

Van de week las ik een paar ironische tweetjes van een moeder die dagelijks wacht op het busje voor haar gehandicapte kind. Daar waren problemen mee, maar na een paar weken kwam er eindelijk een verlossende brief: de bus zou voortaan iedere ochtend om 8:23u komen. En wat je verwacht na zo'n curieuze mededeling kwam uit: die bus kwam niet om 8 uur 23. Ook niet om 8 uur 24. En de moeder (en het kind) bleven zo veroordeeld tot wachten op het busje.

Ik vind dat erg, omdat het voor mij een bevestiging is hoe weinig het ons als samenleving eigenlijk interesseert hoe het met leerlingen gaat, die niet gewoon zelf naar school fietsen. Die niet gewoon in een klas kunnen zitten, luisteren naar de juf, en dan sommetjes maken in een schrift. Daar zijn er heel veel van, van die leerlingen, maar niemand wil ze echt hebben, en niemand durft dat hardop te zeggen.

Door ons zo onverschillig op te stellen, pesten we die kinderen eigenlijk. En hun ouders. Of ga ik nu te ver?

Hoe dan ook. Waar het me om ging, is dat ik dat andere gesprek zo mis. Onze overheid zet allerlei prachtige initiatieven in gang: naast de Pestweek, ook straks weer de Onderwijsweek, met de Schoolleiderstop, het Lerarencongres, terwijl onderwijs nog het #Onderwijs2032-debat loopt.

Zo stoppen we onze agenda's vol met goedbedoelde initiatieven, maar ondertussen blijven de grote vragen onbeantwoord: hoe krijgen we 100% van de leerlingen 100% van de tijd betrokken? En hoe kunnen we ons allemaal verantwoordelijk voelen voor alle leerlingen? Daar zou ik nog wel eens een Week aan willen besteden.